

מלך ירושלים
(רק השפה נשארה)

גלעד עברון

המשתתפים:

באלדווין
סיביל, אחותו
גי דה ליזיניאן, בעלה
גאסטון, המשרת הנאמן
מארי, אשתו
ריינו משאטיון, נסיך עבר הירדן
משרתת,
שלושה משרתים/חיילים

כל הזכויות שמורות ©

1. בראשית

(חושך)

מתוך החושך נשמע בכי של תינוק. הבכי מסתיים בקולות יניקה של תינוק ומלמולים של אימא המלבבת את תנוקה. אחרי כן קולות של רוח, צעקות רחוקות וקרקור של תרנגול.

האור עולה במרכז על באלדווין היושב על כסא ועיניו עצומות. שלושה שומרים סביבו, דרוכים, חבושים בגלימות המסתירות את פניהם, חגורים בפעמונים, אוחזים במקלות.

מול הכסא עומד גאסטון. הוא מסמן לשלושה והם מתחילים לנבוח. הם נובחים ובאלדווין פוקח את עיניו. הוא מנסה לקום אבל שלושת האנשים עוצרים אותו במקלותיהם להשאירו במקומו. הוא נאבק בהם בפראות, אבל הם מצליחים להכניע אותו לגרור אותו חזרה לכיסאו.

באלדווין מתנשם באפס כוח, נראה כחיה לכודה, ללא הבנה מה מתרחש מולו. הוא עוצם את עיניו. גאסטון מקרקר כתרנגול. השלושה שוב נובחים. באלדווין פותח את עיניו. מבטו מצטלל מעט הוא נראה כמי שמנסה להשיג בדעתו דבר מה מטריד מאוד. הוא שרוי בפחד. גאסטון קד מולו)

באלדווין: אני... מי אני?

גאסטון: אתה המלך.

(שתיקה)

באלדווין: איזה מלך?

גאסטון: באלדווין, מלך ירושלים.

באלדווין: אתה צוחק ממני?

גאסטון: לא, אדוני.

(שתיקה)

באלדווין: איפה אני?

גאסטון: ארמון מלכי ירושלים. אתה חולה, אדוני. אלה המטפלים שלך.

(השומרים מצלצלים בפעמוניהם בהתאמה. הצליל מבהיל את באלדווין)

גאסטון: גם הם חולים. אין סכנה שידבקו. אתה חולה בצרעת, אדוני.

באלדווין: זו מחלה קשה?

גאסטון: זו מחלה איומה. אתה תמות ממנה.

(שתיקה)

באלדווין: מתי?

גאסטון: רק אלוהים יודע. האברים יפלו, המוח ימות.

באלדווין: אני לא זוכר...

- גאסטון:** גם זה חלק מהמחלה. בכל פעם שאתה מאבד את הזיכרון אני מזכיר לך את העבר.
- באלדווין:** זה קורה הרבה?
- גאסטון:** כן, אדוני. אתה מאבד את הזיכרון ואני מחזיר לך אותו.
- באלדווין:** ומי אתה?
- גאסטון:** אני גאסטון, נושא כלים, משרת, אני כל תפקיד שתראה, אדוני. לשירותך, אדוני. אתה צריך להתעורר.
- (באלדווין מתייחס לשומרים)
- באלדווין:** הם מפחידים אותי.
- גאסטון:** לפעמים, בלי זיכרון, אתה מנסה לצאת החוצה, ואסור לך אדוני. אתה נגוע. הם שומרים עליך. הם עוצרים אותך.
- באלדווין:** איזה מלך הוא זה שעוצרים אותו?
- גאסטון:** מלך חולה שמאבד את הזיכרון, שהמחלה שלו מדבקת. (שתיקה)
- באלדווין:** ועכשיו מה? ...
- גאסטון:** ההחלטה שלך
- באלדווין:** מה עשיתי בפעמים הקודמות?
- גאסטון:** שקעת בייאוש ואני ניסיתי להוציא אותך ממנו.
- (קול בכי של תינוק נשמע ובאלדווין נחרד)
- גאסטון:** זהו רק קול של תינוק, בנה של אחותך סיביל. הוא בוכה כי היא, הגברת סיביל, יש לה עניינים חשובים יותר.
- (מוזיקה)
- גאסטון:** זו מוזיקה, אדוני... היא מלאת חיים, אחותך. שמלה מתנפנפת, כפתור ופרח. היא עם בעלה גי.
- באלדווין:** גי?
- גאסטון:** זה שם של איש. יש לו שערות ארוכות.
- (המוזיקה נעלמת לתוך קול נשיבת הרוח. שוב באלדווין נבהל)
- גאסטון:** זו הרוח, הרוח הנושבת, תנועת האוויר כשהוא חולף בעצי הברוש שבחצר הארמון...
- (מרחוק נשמע קול קרקור תרנגול וגאסטון מחזק אותו בקרקור משלו)
- גאסטון:** וזה קרקור תרנגולים, סוג של ציפור שאינה עפה ומטילה ביצים. בני אדם אוכלים ביצים. הם אוכלים גם את התרנגולים.
- (מחוזה אל האור המוטל על הרצפה)
- גאסטון:** האור הוא של השמש השוקעת שם, במערב, מעבר להרים של ירושלים, בים. בין הים למדבר- זו הממלכה שלך אדוני.

באלדווין: למה אתה מעורר בי תקווה גאסטון? למה אתה מעיר אותי?

(שתיקה)

באלדווין: זו פעם ראשונה שאני שואל את השאלה הזאת?

גאסטון: זה התפקיד שלי. אני שלך, אדוני. אם תמות, האדונים הגדולים יבואו. יש להם מקורים חדים, עיניים אדומות, בטוחים בעצמם, רק הם, רק הם. אחריהם לא יישאר כלום, אדוני. רק אבק. הם כבר מחכים בחוץ. הנסיך ריינו, אפילו גי, גם אחותך

באלדווין: אני רוצה ללכת, גאסטון. אני כבר רחוק מאוד מכאן. עזור לי. אני מבקש...

(גאסטון מניד בראשו לשלילה. באלדווין מכווץ בכיסאו ואז קם במהירות כמי שמבקש להסתלק מהמקום, או לפעול באלימות)

גאסטון: עצרו אותו!

(עוד לפני שיאחזו בו, רגליו של באלדווין אינן נושאות אותו והוא מתגלגל על הרצפה. המשרתים המכוסים נעים במהירות, תוך שפעמוניהם מצלצלים ובאלדווין נעלם מתחתם. יוצר הקולות ממשיך לצלצל עד שבאלדווין נישא על ידי שומרים חזרה לכיסאו)

2. סיביל וגי פעם ראשונה – מבנה של זיכרון.

- (אור על מארי בצד הבמה, בוחשת בסיר גדול ומדברת בכעס אל גאסטון)
- מארי:** אמרתי לך למצוא אביר שמן, לשרת מישהו שמחייך אל כולם. אפילו אחד צולע. יש לך חמישה ילדים, יש לך, ואתה, מי אתה? מסלק נסיכים מהפתח? מתנפח, מסתכן מול אדונים, מעליב כוהנים, בושה. כל יום הוא יכול למות ואנחנו מה? אמרתי לך - תהיה קטן! תהייה תולעת. תראה אותו.
- גאסטון:** הוא שומע אותך.
- מארי:** הוא כבר איננו.
- גאסטון:** הוא ישנו! אני מלמד אותו. אני מחזיר אותו לחיים! אם יחשבו שהוא איננו, ישלחו אותי לנקות מחראות. ישליכו אותנו החוצה. מה לאדונים ולחתיכת בשר חסרת דעה? בוקר טוב אדוני!
- (כשהשומרים מתרחקים באלדווין שב ונגלה. הוא יושב ללא תנועה כבתחילת ההצגה, מבטו קפוא. רגליו מוטות הצידה בצורה מוזרה וקשורות)
- גאסטון:** בוקר טוב!
- (הוא נובח, אבל באלדווין אינו מגיב. נכנסים סיביל וגי. גאסטון קד מול השניים בתערובת של התרפסות ועמידה עקשנית. מארי נסוגה לשוליים. סיביל מזועזעת)
- סיביל:** הרגליים שלו...
- גאסטון:** המחלה, גברתי.
- סיביל:** העיניים... הוא יכול להכיר אותי? לשמוע אותי?
- גאסטון:** עליך להתרשם בעצמך.
- סיביל:** באלדווין?... באלדווין שלי? אתה שומע אותי?
(באלדווין אינו מגיב)
- סיביל:** לא ביקרתי אותך כי אני לא יכולה לראות אותך מתפורר ככה.
- (שתיקה)
- סיביל:** אני סיביל. אחותך... סיביל שלך.
- גי:** זה מיותר הוא לא שומע אותך.
- סיביל:** ואולי כן?
- גי:** אל תבזי את עצמך.
- סיביל:** למה ביזוי?
- גי:** לא לכבודך להתחנן, להאשים את עצמך. זה מיותר.

- סיביל:** אני לא רואה שום פחיתות כבוד בפנייה אל אח שלי.
- גי:** הרושם לא יאה, הסגנון מתפרס, והוא גם לא שומע. זה ברור.
- סיביל:** הסגנון? למה שלא תטרח אתה ותנסה לאושש אותו? פעם הוא נהנה לשמוע אותך שר. אתה גם רקדן טוב.
- גי:** זה מביך.
- סיביל:** בגללם?
- (מחווה בביטול לעבר גאסטון ואל אשתו שבשוליים. אבל גי מחווה לעבר באלדווין)
- גי:** מביך לפני מישהו שאיננו.
- סיביל:** אתה חייב לאיש הזה את מעמדך! הוא כעס כשבחרתי להינשא לך, אבל למרות והבושה הוא דאג לחתן אותנו. אז שיר לו, גי. שיר בפניו את הכרת התודה שלנו...
- (והיא מתחילה לצטט משיר הידוע לגי)
- סיביל:** אם זאת לא אהבה - מה רגש בי נובע?
- (גי משתכנע כי גחמתה רצינית. הוא קד קלות לפני באלדווין ומתחיל לרקוד ולשיר)
- גי:** אם זאת לא אהבה - מה רגש בי נובע? אם כן, אלי הטוב - על מה נפשי רוגשת? אם היא רעה - כיצד צרה אך טוב רוחשת? ואם טובה - על מה בה רעל מפעפע?...
- (הוא עוצר ופונה לסיביל)
- גי:** אני חושב שמידת ההשפלה שלי מספקת את הצרכים שלך, יקירתי.
- (סיביל פונה בחזות אל גאסטון)
- סיביל:** שמעתי שהנסיך ריינו הגיע לירושלים...
- גי:** גם האדון הארוך, הגרום. הנסיך ריימונד.
- סיביל:** כן. ראיתי אותו זוחל לו בחוץ. ואיך יקבל אותם? הוא איננו. הוא קליפת אדם חלולה. הלב נשבר... אני צריכה להתחיל להתאבל. באלדווין שלי...
- (היא בוכה)
- באלדווין:** מטפחת, גאסטון.
- (גאסטון ניגש אל סיביל כשבידו מטפחת. גי נרתע וסיביל מסתכלת באחיה בהפתעה)
- באלדווין:** הבכי מיותר, סיביל.
- סיביל:** עלי אני בוכה. בגללך. למה אתה מניח לנו לחשוב שאתה כבר מת שנשאר בחיים. מניח לגי לכרכר ולשיר. אתה מכיר אותי. אתה יודע מי אני...

- באלדווין:** גאסטון סיפר לי.
- סיביל:** מה סיפר לך?
- באלדווין:** עלייך. מי את.
- סיביל:** אבל מעצמך אתה לא יודע מי אני? אתה לא זוכר איך שיחקנו בחצר לבדנו? איך עקבנו אחרי שיירות נמלים? והרוח נשבה בעצי הברוש בחצר וקרקור התרנגולים...
- באלדווין:** הנה, הנה... ואת גי אתה זוכר? רצינו לדעת מה שלומך. להתפלל בשבילך.
- גי:** אני שמח למצוא אותך במלוא חושיך, המלך.
- באלדווין:** במלוא חושי? ... אתה איש אמיץ, גי?
- גי:** כך אני רוצה להאמין. באתי לארץ הקדושה כצלבן נאמן, להקריב את נפשי למען הצלב מול בני מוחמד הכופרים.
- באלדווין:** אתה אוהב לסלסל, מה?
- גי:** אני מאמין שמה שאפשר לנסח מן הראוי שינוסח.
- באלדווין:** אתה גם גבר יפה. התלתלים... תלתלים.
- גי:** מה שהטבע חנן בטבעיות אינו סיבה לגאווה. מה שמעוצב ועשוי הוא זה שראו בעיני, אבל לא אסתיר שהפרופיל שלי מסב לי סיפוק.
- באלדווין:** זה טבעי. אתה מוכן להפגין את אומץ הלב שלך ולדקור אותי כאן, בצוואר? כאן, כאן. העורק המיותר הזה.
- סיביל:** באלדווין. איזה שטויות!
- באלדווין:** כך תקצרו את הזמן.
- גי:** הזמן למה, אדוני?
- באלדווין:** לימי המלכות השמחים שלכם. כשלא אהיה יותר. למה לחכות? הוצא את החרב שלך, גי.
- סיביל:** אתה מוקף בשוחרי טובה שמבקשים להנעים לך. הנה הנסיכים באים אליך...
- באלדווין:** סיביל הטובה, אל תתחזי לטיפשה! האדונים נאספים כדי להיווכח אם, כדברייך, הפכתי לקליפה. אני מבקש לאשר באופן מלכותי - אמנם קליפה. קח סכין, גי, וגזור אותה. גזור את גלימת ההכתרה שלכם. גזור, גזור. עזרו לי.
- סיביל:** אני רוצה שתחייה, באלדווין.
- באלדווין:** אם אין בכם אומץ להרוג, איך תשלטו? איך, אם לא בדם?! החוצה! החוצה!!

(סיביל וגי מסתלקים בחיפזון. באלדווין דופק את ראשו בכסא. משרת מכוסה פנים אוחז את פניו מאחור, משתלט על תנועותיו. מבטו של באלדווין לטוש לפניו. גאסטון מתייצב לפניו. הוא זהיר, חושש, כמי שאינו יודע מה מצבו של באלדווין לאשורו.)

מארי מניחה צלחת בשולי המשטח. משרת מכוסה נוטל אותה, מפשיל את הברדס ומתגלה אישה צעירה. היא נפנית להאכיל את באלדווין)

גאסטון: אוכל אדוני. אוכל.

(הוא פוער את פיו כאם מול תינוקה לשדל את באלדווין לפתוח את פיו שעה שהמשרתת מנסה להאכילו. מבטו של באלדווין נותר בוהה)

גאסטון: אממ! המלך. אמממ! אנחנו לא מוותרים. לא תמות. אם לא בשבילך, אז בשבילנו... אה, אדוני? אמממ!

(באלדווין אינו מגיב. פיו קפוץ, עיניו עצומות. מארי בצד מחככת אצבע באצבע – מסמנת לגאסטון שהיא זקוקה לכסף. הוא נפנה אליה ומוסר לה מספר מטבעות. מארי מנידה בראשה בקוצר רוח כלפי באלדווין)

מארי: תינוק גמור. מה אתה תקוע אצלו? מנסה להגדיל את עצמך? אח!

(מארי יוצאת. המשרתת נואשת מלהאכיל את באלדווין. היא ומשרת נוסף מתחילים לכרוך רצועות בד על רגליו של באלדווין, כך שהרושם הוא שרגליו הולכות ומוסרות ממנו. התהליך גלוי לעין.)

גאסטון מנסה שוב לעורר תגובה. הוא מקרקר כתרנגול, נובח ככלב, משמיע את נשיבת הרוח. אין תגובה.

המשרתים מסיימים את מעשיהם ומחזקים את הרצועות הקושרות את גופו של באלדווין לכסא)

3. המעבר החשאי של באלדווין מכלום למעט ואולי.

- (באלדווין קשור ברצועות לכסא. עיניו עצומות. המשרתת המכוסה שוב מנסה להאכילו, אבל שפתיו קפוצות)
- גאסטון:** מהר, מהר... נו?
(המשרתת מושכת בכתפיה)
- גאסטון:** אדונים מחכים לו בחוץ. שיאכל! שיתעורר. מהר.
(אבל פיו של באלדווין נותר קפוץ. המשרתת צוחקת לסירובו)
- גאסטון:** אל תוותר. תמשיכי! הוא צריך לאכול!
(מבחוץ נשמע קול דרדור כשל כדור מתגלגל. באלדווין פוקח את עיניו)
- באלדווין:** רק עכשיו אכלתי.
- גאסטון:** זה היה ביום אחר, אדוני.
- באלדווין:** מי אתה?
- גאסטון:** אני גאסטון.
- באלדווין:** מה אתה?
(שתיקה)
- גאסטון:** ממתנינים לך בחוץ...
- באלדווין:** מי את?
- גאסטון:** היא המשרתת שלך.
- באלדווין:** צחוק. תראה, צחוק.
- גאסטון:** החיים מצחיקים אותה, אדוני. טוב שהם עוד יכולים להצחיק.
(באלדווין מסתכל ברגליו)
- באלדווין:** הרגליים...
- גאסטון:** זו המחלה שלך, אדוני.
(קול רוח, ואחרי כן תרנגול קורא)
- באלדווין:** רוח. ביצים... נכון? אני טוב. ומה זה?
(קול של חפץ הקופץ על פני משטח קשה)
- גאסטון:** נסיד עבר הירדן, ריינו משאטיון ממתין להתקבל אצלך, המלך. בינתיים הוא משחק בכדור עם המלווים שלו ועם האדון גי. זה הכדור שלו שמתגלגל בחצר המרוצפת.
- באלדווין:** תוק, תוק, תוק.
- גאסטון:** לא כדאי להניח לו לחכות.
- באלדווין:** הוא איש מפחיד?
- גאסטון:** הוא לא יפחיד איש כמוך.

באלדווין: שילך מכאן.
גאסטון: אתה הזמנת אותו.
באלדווין: אני לא הזמנתי. אתה הזמנת.
גאסטון: בשמך, אדוני.
באלדווין: אני המלך. שילך.
גאסטון: אם לא תקבל אותו זה יהיה אסון.
באלדווין: מה אני צריך להגיד? מה אתה רוצה שאומר לו, גאסטון?
גאסטון: מה שתבחר, אדוני.
באלדווין: לבחור? למה הזמנת אותו בכלל?
גאסטון: אתה הזמנת. רצית לגלות מה הוא בונה באורות של המצודה שלו בכרק בעבר הירדן.
באלדווין: מה הוא בונה שם?
גאסטון: איש לא יודע. הוא ידבר ואתה תשמיע את העמדה שלך.
באלדווין: אין לי עמדה.
גאסטון: אתה תאזין ותבחר בעמדה, אדוני.
באלדווין: לבחור בעמדה?! לבחור? אני בוחר במשהו?!
גאסטון: בעבר בחרת. בדרך כלל לא הסכמת איתו, אבל כשהמוסלמים התקיפו אותו, תמיד מיהרת להגן עליו.
באלדווין: הוא לא מרשים אותי במיוחד. הוא לא מצטייר כאישיות גדולה.
גאסטון: הנסיך ריינו?
באלדווין: באלדווין הזה. אני. הוא הפכפך. אופי קטן. תוק, תוק, תוק...
גאסטון: אתה לא צריך...
באלדווין: צריך מה?
גאסטון: להסתיר שהזיכרון שלך איתך, אדוני.
באלדווין: אני לא זוכר כלום!
(גאסטון קורא כלפי חוץ)
גאסטון: נסיך עבר הירדן אל המלך.

4. באלדווין הופך למלך. ריינו פעם ראשונה והמסע הגדול.

(נכנס ריינו משאטיון לבוש בפאר מזרחי ומעט מאחוריו פוסע חייל על שרינו
אוהז בכדור עטוף בבדים ומוט ארוך ומוצלב שעליו בד מגולגל.
ריינו קד בתנופה לפני באלדווין)

ריינו: ברכות ותפילות למלך.

(באלדווין אינו מגיב. ריינו מסתכל אל גאסטון)

ריינו: הוא שומע?

גאסטון: עליות ומורדות.

ריינו: ברכות!

(באלדווין אינו מגיב)

ריינו: ומה עכשיו? ... שמנת, גאסטון. נעשית עבה. אתה מתפנק
בחצר המלכותית. שומר הסף, מה?

גאסטון: אני עושה את תפקידי.

ריינו: היית לוחם גאסטון, קצין! ועכשיו אתה מנקה את הסנטר
של האיש למחצה הזה?

גאסטון: אני שלם עם תפקידי.

ריינו: היית פחדן. גם שקרן, גם קשקשן היית, אבל עשית שמח.
התגעגעת אליך. לרגע אפילו חשבתי להחזיר אותך אלי.

גאסטון: המלך צריך אותי.

ריינו: הפכת לבטלן מושלם, אבל תמיד דואג לשכר ביום התשלום,
מה? עשית יותר מידי ילדים. כמה יש לך כבר - עשרים?

גאסטון: נשארו חמישה.

ריינו: כולם מהשמנה שלך? הנה גבר נאמן. אבל גבר לא יכול
להסתפק בטיפול במצורע... הוא מסתכל אלי. הוא רואה?

באלדווין: אני שומע אותך, אדון.

(ריינו עוצר בעצמו. לובש ארשת מאופקת וקד בדקדקנות)

ריינו: המלך! אלף אלפי ברכות! תקוות החלמה וכולי.

באלדווין: הבגדים.

ריינו: הבגדים?

באלדווין: הבגדים שלך - אוברטורה.

ריינו: אדוני?

באלדווין: רעש וצלצולים. אה? עיצוב מקורי, מה? תסתובב, שנראה.
(לריינו נדמה שבאלדווין לועג לו והוא מתרתח)

ריינו: אני הארץ הזאת. אני הסלעים. אני האנשים.

באלדווין: למה אתה מתרגז כל כך? בגדים יפים. זה כל מה שאמרת.
ריינו: באתי על פי הבקשה של המלך. הישבן עוד נוקשה מהרכיבה.

באלדווין: מיהרת. באת לראות אם אני כבר מת, מה?
ריינו מסתכל סביבו כמבקש הסבר לתגובותיו של המלך. **באלדווין מרים את סנטרו**

באלדווין: רואה את העורק פועם כאן...
גאסטון: אדוני!

באלדווין: לא עוזרים לי! מציקים!
ריינו: עורק עבה. עין חדה. אתה איתנו, אדוני. אני שמח!
באלדווין: איתנו? בדרך כלל אני מוצא עצמי לגמרי בערפל ואני צריך להבקיע מתוכו כדי לזהות מתוך זוועה שהנה אני, זה אני, פיסת הגוף המבחילה הזאת, והמקום שאני נמצא זר לי ומפחיד, ואני צריך ללמוד אותו, לזהות אותו, להאמין שהוא קיים מפיו של גאסטון. הוא מכריח אותי להיאבק. אני שואל אותך, אדון, למה להמשיך?

(שתיקה)

ריינו: אתה שואל אותי? זו שאלה?
באלדווין: כן, ריינו.

ריינו: כי אין מישהו אחר שראוי להחליף אותך, אדוני.
באלדווין: כל אדם יתאים יותר ממני.

ריינו: היורשים? האם עלינו להכין אותם? אולי הנחש, נסיך טבריה ריימונד? ומה על אחותך ובעלה גי? חול מתפורר, אדוני. זו ארץ שלא יכולה להישאר בלי רועה. גם ככה המחלה שלך מערערת אותה. אל תוותר.

באלדווין: מה איכפת לי "הארץ"! "רועה"! שאלתי אותך עלי. עלי! למה. למה להמשיך? לא זכיתי לתשובה!

(שתיקה)

ריינו: אתה בוחן אותי, המלך?

באלדווין: אני נלחם כאן, ריינו! עלי!

(שתיקה)

ריינו: שמח, אדוני. אל תמסמס עצמך בטמטום של רחמים עצמיים. למד ממני. לא יהיו לך ילדים שימשיכו אחרך. גם לי לא. הזרע שלי קפוא. שמח, כי עכשיו אתה פנוי להגיע אל העיקר. כי אין לך המשך. רוב האנשים מקווים שבניהם יעשו מה שהם לא עשו מתוך בטלנות. הסתכל עליו. (מחוזה לעבר גאסטון) לא אנחנו. אנחנו לא נוהגים

הפקרות בזמן. אותנו אי אפשר יהיה לסכם במשפט אחד.
לא אותך אדוני. שמח. עזוב את הגוף הנרקב ועשה. חפור
בעצמך ופעל. תמצת עצמך והפוך לתפקיד שלך. מה העור
הזה שנעשה דק עליך, ושרירים שאין בהם אפילו זיכרון
של תנועה? שלד קלוש, מה הוא לעומתך? הפוך לרוח
שלך. לתפקיד שלך. לדמיון שלך. הנה מה שעומד לפני
ירושלים. זה מה שעומד בפניך!

**(בהתאמה משליך החייל את הכדור שבידו לרצפה, רוכן ופותח את קישורי הבד
ומתגלה התוכן - ראש אדם. גאסטון והצעירה בשוליים נרתעים בזוועה)**

ריינו: ראש המשמר הסורי של שיירת השולטאן.

באלדווין: הנה התוק תוק תוק.

ריינו: הם מתהלכים מתחת למבצר שלי כאילו האדמה כבר
שייכת להם. לזה הביאו ההסכמים בינינו לביניהם, וככה
הם מתחזקים, מחכים במרחבים הריקים שלהם, עד
שהשולטאן סאלאח א-דין יאסוף אותם ממצרים וסוריה
וישטוף וימחק אותנו בעשרות אלפים, ומה נעמיד מולו?

באלדווין: תוק, תוק, תוק.

ריינו: בוא איתי, מלך קטן. בוא נצא למסע הרחוק מכולם,
לקרב שיביא את הקץ לחידה של השולטאן. בוא צא
מהקליפה המגוחכת שלך, מהגוף המקולל הזה. אתה
רוצה, רוצה? בוא אלי. בוא. בוא ואראה לך...

**(הוא ניגש אל באלדווין ומתיר את הרתמה שקושרת אותו לכסא. גאסטון נבהל.
השומר מצלצל בכוח בפעמון. החייל פותח מפה שמתגלגלת מהמוט המוצלב עד
לרצפה)**

ריינו: ממה עלי לפחד? שום דבר לא ידביק אותי במחלה.
אני מהיר מדי. אני איום מדי. מה אתה מטיל בלהות,
גאסטון! שכחת מי אני?

(והוא נפנה אל באלדווין)

ריינו: איך אתה רוצה? על הגב? על הגב שלי?

באלדווין: על הגב.

(וריינו מרים את באלדווין ומרכיב אותו על גבו, מחווה אל המפה הפרושה)

ריינו: לרצפה!

(החייל מטיל לרצפה את המפה. ריינו עולה עליה ברגליו)

ריינו: אני הרגליים שלך. מלך צריך לדרוך על האדמה שלו. זו
הנחלה שלך.

**(והחייל ממשיך ומגלגל את המפה עוד ועוד כדי ליצור מפה פלאסטית של בדים
על הרצפה בעוד התיאור נמשך)**

ריינו: וכאן הנחלה שלי. מעל ים המלח. המבצר שלי. המבצר העצום של כרק. אתה זוכר את החומות, המלך?

באלדווין: החומות, כן.

(החייל בעל המקל חובט ברצפה במקלו)

ריינו: בוא ניכנס לאורות הגדולות. איזו מהומה. איזו תסיסה! בנאים מגרמניה, נגרים מצרפת, תופרי בדים מבורגונדיה, מומחים בני וונציה, שוזרי חבלים...

(והחייל הולם עוד ועוד במקלו)

ריינו: הסניור אחוז טרוף. מה יש לו? מה בונה לו שם הסניור? האם אלה אוניות? בשם הצלוב! מה לאוניות באמצע המדבר? מה לאוניות קרב וליים המת הזה ששם למטה, ים המלח? איזו פנטזיה של טרוף. טי, טי, טי...

(והחייל מחקה שאון ומהומה בתנועתם על הבמה)

ריינו: חבק אותי, באלדווין, חבק. בוא נכניס את הגמלים לאורות ונרכיב עליהם את חלקי האוניות. לאן? לאן? אף אחד לא יודע. רק אני ואתה. הנה, השיירה יורדת אל הים הדרומי, הים האדום, הים שלהם, בני מוחמד הערבים, וחלקי העץ מתנדנדים להם. מתנדנדים. נד, נד, נד, רד, עלה, עלה ורד, כמוך, באלווין. אני הגמל שלך. והשיירה מגיעה אל החוף, ועליו אין איש. רק ים כחול ושמש נוצצת. ושם אנחנו מרכיבים את האוניות.

(והחייל מניף מוטות כך שהבד כרוך ומתרומם איתם ויוצרים רושם של מפרשים)

ריינו: ושם עולים על האוניות הלוחמים ואיתם גאסטון שלנו, למה לא? ננער ממנו את הבטלנות שלו, נרזה אותו, נעורר אותו. והם חמושים בשריון שלהם וחמת הרצח שלהם והתשוקה הפראית אל המרחב הזה, מוצפים אושר, מלך קטן, שמחה!

(גאסטון שמצוי בשולי ההתרחשות מגיב בדאגה)

גאסטון: אני לא... אני לא!...

ריינו: לתוך המים, חמש אוניות! חמש מפלצות לוחכות גלים.

(החייל יוצר קול של מים וגלים בעזרת הבדים ובפיו)

ריינו: וכאן, מהחופים רואים רק את הברק שעל הים, רק את השמש שמסנוורת בשריונים. וכל כפר שיתקלו בו יעלו באש, וכל אוניה ישדדו ויטביעו את האנשים במים הקרים, הצלולים. בעיני ראיתי! קרים! אחרים! שוט איתי באלדווין, הנה אנחנו מפליגים, אבל אל תטעה, כל זה הוא רק הסחת הדעת, כי האמת היא שם... הסתכל לשם, אל המקום הזה...

(ובהתאמה מניח החייל לבדים לצנוח כדי ליצור חבל ארץ גיאוגרפי. הראש הכרות מבצבץ כהה מבין הבדים)

ריינו: מה אתה רואה, ילד שלי, נסיך מתפורר, מה? בין ההרים, יום רכיבה מחוץ הים, שם נמצא הלב הפועם של סלאח א-דין, והלב אינו לב. הוא גוש שחור, ענק, האבן הקדושה של העיר מכה, שאליה הם מתפללים ועולים אליה. והנה גאסטון שלנו והלוחמים מקיפים אותה, ובמקום לכרוע על הברכיים, הם שורפים אותה!

(וריינו מקיף עם המלך שעל גבו את הראש הכרות תוך שגאסטון המבוהל מגיב מהצד)

גאסטון: אני לא שם. איך? יש לי פה עבודה. ומארי עם הילדים...

ריינו: והם מנפצים את המסגד הגדול וזורעים מלח. גם קרתגו חרבה! גם חניבעל מת! וסלאח א-דין, אפילו אם יהיה בדמשק או בקהיר, יתפוגג כמו רוח בוקר קלה. כי מה הכוח שלו, מלך שלי? מה התואר שלו? מגן ושומר המקומות הקדושים! אם נכה כאן, בלב הפועם, אם נפגע בעיר ונשרוף את האבן, נהרוס את מעמדו. שוב לא יוכל לאחד את המוסלמים נגדנו. כי מה יכול לדרוש העלוב הזה שלא שמר על קודש הקודשים? בעיר הזאת, ליד האבן, ננצח. אללה עצמו, יוותר.

(והוא מוריד את באלדווין מגבו אל המפה שעל הרצפה. באלדווין שרגליו אינן נענות לו, נשען על ידיו כדי לא ליפול)

ריינו: אתה שותק, מלך קטן. טוב מאוד!

באלדווין: תוק, תוק, תוק.

ריינו: אדוני?

באלדווין: שמחתי עכשיו. חיבקת אותי. שטנו. איזה ים כחול, ריינו, מה?

ריינו: נקציף גלים על כל החופים.

באלדווין: איזה לב יש לך, והלהט שלך... מדבר שם, המון חול, לא? אבל את גאסטון לא כדאי לקחת. הוא השמין! תראה אותו. והים גם מזיק לו.

גאסטון: הבטן... גם החום...

באלדווין: הוא יקיא.

ריינו: טוב. שיישאר לאכול מרק.

באלדווין: ולמה חמש אוניות? שלוש לא יספיקו? אולי שתיים? המון עץ. וה"גוש השחור", ה"לב הפועם". אפשר לקצץ קצת את הדימויים, לא?

(שתיקה)

- ריינו:** אני שומע!
- באלדווין:** למה שלא תבנה משהו אחר? ... תחנה לגמלים מתחת למבצר שלך. הנה, השיירות למטה ישלמו לך קצת מס...
- ריינו:** זבובי זבל של מחשבות, אמונה חיוורת שיהיה טוב. יהיה טוב! והירח יחייך אל האדמה. בהבל הזה תעמוד מול השולטאן?
- (באלדווין אינו מצליח להישען על ידיו והוא נופל על צידו בסמוך לראש הכרות)
- ריינו:** המלך איבד את חושיו!
- גאסטון:** למה? הוא, הוא תכף ישב. הוא יחזור. הוא איתנו! (משרת מכוסה פנים נושא אותו בידיו חזרה לכיסאו. כורך את הרתמה שהחזיקה אותו)
- באלדווין:** אני שומע אותך, נסיך עבר הירדן. בוא תתקרב אלי, בוא, בוא.
- (ריינו מתקרב, כשעדיין רותמים את באלדווין לכסא)
- באלדווין:** אני מבקש, ריינו, בשם האהבה אליך, איזו מחשבה נועזת ילדת ואיזה אסון תפיל עלינו. אני מבקש, עזוב. אם תתקיף עכשיו את מכה, בני מוחמד לא יוכלו לוותר. השאר לאלוהים את הנצח. כשאתה חודר למכה, אתה חודר אל הנצח שלהם והם יהיו מוכרחים לחזור אל זה שלנו. ככה אי אפשר לחיות. למעני, עזוב את גידול הפרא של דמיון נפלא...
- ריינו:** מי שהמוות קוצב אותו, לא יכול לחלום, גם לא לשמוח.
- באלדווין:** שתוק! החוצפה! אפילו מתוך הריקבון שלי נלחמתי בכל הארץ הזאת מול המוסלמים! גם אותך הצלתי!
- ריינו:** אני אחזור אל השטח שלי, אדוני.
- באלדווין:** אתה מדבר על שמחה אבל אתה מת בתוכה. אולי היית צריך להוליד ילדים. למה לא הולדת, ריינו? היית רואה ילדים ולומד משהו על ההפקרות של הזמן. היית משחק בחול במקום לכבוש אותו...
- ריינו:** אני לא צריך להאזין למי שמצמצם אותי. אני צריך אוויר!
- באלדווין:** תראה איך אתה לבוש, ריינו שלי, התערובת היפה הזו שרקחת לעצמך מזיכרונות של אירופה וסלסול מזרחי מענטז. מישהו יחשוב שאתה בעצמך מוסלמי. נגד עצמך אתה יוצא. אל תתרחק. שמע אותי.
- ריינו:** אוויר!
- באלדווין:** עצור ושמע אותי, ריינו.
- ריינו:** יש מי שפועל ויש מי שמילל ומנקה את הבגדים מאבק בצד הדרך. אוויר!

באלדווין: אני אוסר עליך לצאת מהשטח שלך ולהתקיף את השולטאן!

ריינו: המלך אדון כאן בירושלים, ואני בכרק, בעבר הירדן. אוויר! אוויר!!

(ריינו יוצא באחת, החייל בעקבותיו. באלדווין נותר רגע מתוח במקומו ואז הוא נרפה ונשמט בכיסאו. תלוי רק ברתמות שקושרות אותו. גאסטון חוזר למרכז)
באלדווין: שיהרוס הכול. גם הידיים עוד מעט ילכו. אני רוצה ואין כוח...

גאסטון: אני מודה לך, אדוני. אם לא היית מתערב, הייתי כבר על אונייה בים.

באלדווין: הסתכלתי לתוך האישון של העין. הרחתי את הנשימה שלו. הנה איש חי. הנה תאווה לעשות ללא גבול, להאמין בכל לב, הוא נותן לי כוח... כל כך נהניתי, גאסטון... תוכל לספר עלי? אתה תספר איך עמדתי מולו. גאסטון.

גאסטון: אני לא סופר...

באלדווין: אתה תספר שידעו. שיזכרו. תכתוב עלי!

גאסטון: אני לא...

באלדווין: אמר שהיית שקרן ובטלן.

גאסטון: השמצות גסות!

באלדווין: אבל שקרן - זה טוב. ככה תדע איך להגזים ולהוסיף מתי שתספר עלי. סופר הוא שקרן... לך קרא לסיביל. עכשיו. עכשיו...

(גאסטון יוצא. באלדווין נעשה רפוי וריק מכל העמדת פנים.

המשרתת נכנסת פנימה, נוטלת בד ארוך ומתחילה לחבוש את ידיו של

באלדווין. שומר מכוסה שני מסייע לה בליפוף ידיו של באלדווין בבדים.

במקביל שומר מכוסה אוסף את הבדים ששימשו כמפה. גלגול המפות וכריכת

ידיו של באלדווין בבדים נעשית במקביל.

((אפשר התרחשות מקבילה ללא קול בין גאסטון ואשתו שטורחת על דבר מה))

5. סיביל ובאלדווין בפעם השנייה. וריאציות על נושא האהבה

(נכנסת סיביל.)

באלדווין יושב רפוי כשכריכות הבד ניגרות תלויות לו מידי עד לרצפה. המשרתת נחפזת להתרחק לצד הבמה. גאסטון נכנס ומניח כסא. סיביל מתיישבת.

באלדווין מסתכל בה בזמן ארוך. סיביל אינה מרגישה בנוח ובטוח תחת השתיקה והמבט.

גי נכנס, עומד בשוליים. באלדווין אינו מבחין בו)

באלדווין: סיביל שלי.

סיביל: חשבתי שאתה לא מזהה...

באלדווין: אני מנשק אותך. אני מנשק את המצח שלך, את הקמט הזה של ההתמרמרות, את התלתלים שלך.

סיביל: אתה מבהיל אותי, באלדווין. אני רואה אותך ונדמה לי שאני מסתכלת בשלד של עצמי.

באלדווין: אבל שמעתי שאת רוקדת. שאת שמחה. לפעמים אני שומע את המוזיקה. (הוא מנסה לפזם את המוזיקה) זה טוב, הלב רוקד. גם לי נשארו עוד הנאות קטנות-תענוג על ריח של גשם טרי. הטיף-טיף-טיף של הטיפות ששוטפות במרזבים. טיף-טיף-טיף. אבל את צריכה להתכונן סיביל שלי. יש לך תפקיד, אחרי שאלך. כי אני לא אשאר עוד הרבה.

(סיביל מנידה בראשה בשלילה כמי שמסרבת לקבל את הדברים)

באלדווין: ואיך תעמדו, את וגי, מול אדון עבר הירדן? הוא יוליד מלחמה גדולה. חשבי על הבן שלך בעולם של האדון ריינו. איך תעמדו? ספרי לי סיביל.

(סיביל לחוצה, מסמנת לגי להתקדם אליה. באלדווין מבחין בגי לראשונה)

באלדווין: למה הוא כאן? לא הזמנתי!

סיביל: למה לדבר על אסון ומלחמה? אדון עבר הירדן וגי שיחקו בחצר. יחד גלגלו כדורים.

באלדווין: שמעתי. תוק, תוק, תוק. ובכדורי המשחק של ריינו הצצת, סיביל שלי? הצצת מתחת לעטיפות הבדים?

סיביל: הנסיך ריינו מעריך מאוד את גי. יש ביניהם הבנה.

באלדווין: אבל אני לא מעריך אותך, סיביל שלי.

סיביל: את ריינו?

באלדווין: את האדון... את גי!... נו! לא רציתי שיבוא לפה!... הוא לא יוכל לעמוד מול ריינו. הוא לא יעצור אותו!

- סיביל:** למה לעצור אותו?
- באלדווין:** גם לא תהיה לו החכמה לקרר את המוסלמים שילהטו בתשוקה לנקמה. האיש הזה, ריינו, אדום מדם.
- סיביל:** מה אתה אומר לי, באלדווין?
- באלדווין:** את צריכה להתגרש, סיביל שלי.
- סיביל:** להתגרש מגי?
- באלדווין:** נמצא מועמד חדש וראוי למקום הזה. תתחתני שוב.
- סיביל:** הוא הבעל שלי.
- באלדווין:** אף פעם לא רציתי אותו.
- סיביל:** הוא היה הבחירה שלי.
- באלדווין:** כפית אותו עלי והסכמתי, מתוך חולשה. קיוויתי שיצמח... ולמה לפגוע ברגשות שלך? ראיתי את ההשפעה שלו עלייך.
- סיביל:** עלי לא משפיעים.
- באלדווין:** למה? זה טבעי. הנה, השערות הארוכות והיפות שלו... למה לא? שרירי אחוריו סחררו לך את הראש. הנחיריים רטטו.
- סיביל:** אל תהפוך אותי לסוסה מיוחמת!
- גי:** אני מעדיף לייחס למחלה שלך את גסות הרוח הזו, אדוני. הנטייה לזלזל באדם על שום מראהו, היא מעשה בזוי כשמדובר בקטוע רגל... או חולה צרעת. אבל גם כשמדובר במי שהטבע חנן אותו במראה טוב כמו שלי. אני לא טיפש ולא אטום לרגש. אני דורש התנצלות בשמי ובשם אשתי.
- באלדווין:** גסות הרוח שלי. שלי. סלח לי. אבל מה אתה באמת יודע על העולם, גי? מה כבודך מבין מעבר לכבודך? המקום הזה לא זקוק למי שתכונתו העיקרית היא למצוא חן ולעורר אהבה. סלחי לי, אבל אי אפשר אחרת, סיביל שלי.
- סיביל:** אני לא שלך! איזו חוצפה. ומה חשבת? שאסכים? אני! אני מעדיפה את חוסר שיקול הדעת שלי על פני חישובי התועלת שלך.
- באלדווין:** שום דבר אינו אישי כאן...
- סיביל:** הכול אישי, כמו הגוף הנרקב שלך. אני זו שאצטרך לפסק רגליים ולקבל אל תוכי את הבחירה החדשה שלך? ה"ראויה"? השתמשת באהבה שלי אליך כמו בסמרטוט! (היא וגי מסתלקים. גאסטון נותר בשוליים. שתיקה)

באלדווין: "סמרטוט". איך הכעס מוליד דימויים. שמעת אותה, גאסטון? עכשיו אצטרך להיות אכזרי. רשע. יהיו דמעות.

גאסטון: לאדון גי יש שערות יפות.

באלדווין: חיכוך הבשרים, ההתמסרות של הלשונות. התאוה הזאת מובילה אותה כמו חיה מיוחמת... וגם אותי הובילה. גם אותי. אלא שלי לא נשאר הרבה חוץ מזיכרון מתעתע. זיכרונות של תשוקה. היית צריך להמציא לי עוד זיכרונות.

גאסטון: הנאמנות שלי היא לאמת, אדוני...

(באלדווין משמיע פתאום קריאות תרגול שמשתיקות את גאסטון)

באלדווין: השארת לי, את ה"אמת"? את הרחמים על עצמי, גאסטון?... להשתין! אני צריך להשתין! ואתה לך תכין את הילד. עכשיו תורו של הילד.

(גאסטון יוצא)

6. צרכי הגוף.

(נכנסת המשרתת ובידה אגן. היא כורעת לפני באלדווין, מפשילה את כיסוי הבד. נשמע קול השתן המתזז באגן. הוא מסיים והיא מסיטה את האגן)
באלדווין: הוריד מהראש...

(המשרתת מסירה לאיטה את כיסוי הראש שלה. באלדווין מתבונן ארוכות בפניה היפים. המשרתת שולחת ידה מתחת לכיסוי הבד של באלדווין ומאוננת לו. כשהיא מסיימת היא מחזירה את בגדיו למקומם. באלדווין פותח את עיניו ומסתכל בה שעה שהיא מקנחת את פניו מזיעה)

באלדווין: אין מספיק אור. או שאלה העיניים שלי? הכול מעורפל. רק הברק השקוף הזה עוד מנצנץ בעין שלך. היופי הזה עומד להיעלם.

(הוא מנשק ארוכות את מצחה בהכרת תודה. היא נפנית לקשור את ידיו לאחור. תוך קשירות הידיים נשמעת שירת א-קפלה כנסייתית)

7. מה לאלוהים ולילד קטן?

(שירת האקפלה הולכת ומתגברת. נכנס גאסטון)

גאסטון: היא כאן.

(נכנסת סיביל. היא נסערת, אבל נרתעת לרגע למראהו)

סיביל: הילד שלי. לקחו את הילד שלי.

באלדווין: אני לקחתי.

סיביל: אתה?

באלדווין: אני.

סיביל: למה? הוא כאן? מה עושים עם הילד שלי?

באלדווין: אלה עניינים שבינו ובין האלוהים.

סיביל: מה לאלוהים ולילד הקטן? הוא חולה?

באלדווין: הרגעי. הוא בריא.

סיביל: הוציאו אותו מהחדר שלו. חיילים מילאו את המסדרון.

גי, אני גם לא מוצאת את גי...

(שירת האקפלה מגיעה לשיאה. גאסטון כורע על ברכיו)

סיביל: מה זה? מה הסימן הזה שעשה?

באלדווין: הרגעי, סיביל.

סיביל: אתה ממנה אותו ליורש העצר שלך? זה הטכס? למה לך

יורש עצר אחר? אני וגי היורשים.

באלדווין: נו...

סיביל: איזה רע עשיתי לך? מה יש בילד שאין בי? אני רעה? רעה?

באלדווין: לא רעה. טובה.

סיביל: אתה אחי. בלילה? מאחורי הגב? למה? עצור אותם!

באלדווין: סיביל שלי, אין אדם שאני אוהב יותר ממך...

סיביל: למה הקירבה מולידה כזו שנאה?

באלדווין: לא שנאה, סיביל שלי....

סיביל: אתה שונא את המחשבה שאתה לא שולט בי. שאחרי

המוות אעשה מה שאני רוצה.

באלדווין: סיביל שלי...

סיביל: שלי. שלי! כי זה מה שמענה אותך. לא שלך...

באלדווין: לחינם...

סיביל: כי החיים ימשיכו אחר כך ולך אין שליטה עליהם. כי אני לא

אהיה בובה שתמשוך בחוטים שלה ביד מושטת מתוך קבר.

(באלדווין מטלטל את ראשו ומחרחר. נכנסת המשרתת המכוסה בחיפזון כדי לנקות את פניו, אבל באלדווין מרתיע אותה ממנו בתנועת ראש חריפה)

באלדווין: שום דבר לא בשבילי יותר. אני? הרצון שלי?! איפה את סיביל? אני לא רואה אותך. אני לא רואה... איפה את?

גאסטון: אדוני?

באלדווין: הרצון שלי? שתישרף הארץ והעולם ייגמר איתי, ייגמר! אבל מרימים אותי מהמיטה, מנגבים את הפה, קושרים אותי לכסא הזה ואני והכסא הופכים אחד! ויש לי תפקיד. והתפקיד קובע שאי אפשר שאת וגי תשלטו. את חסרת אחריות והבעל מתולתל עם תחת! מה יעשה לכם הכתר? יסלסל עוד את השיער? ינגן בנשף? יקנה שיקול דעת? הכול שעשוע כזה. צהלה עיוורת, אלימה, סתם כזה. לא רצית להתגרש ממנו, מבעל הכבוד הריק הזה? אז לא. לא תהיו מלכים.

(השירה מסתיימת סיביל המומה מעוצמת תגובתו של באלדווין)

סיביל: אז לא... אני אהיה רק אימא... אסתפק באימא. אמשיך לחבק אותך, את הילד שלי. אקח אותך אלי אחרי שתיגמר התפילה. הנה היא כבר מסתיימת. יביאו אותך אלי ונלך.

(אחד מהמשרתים מסמן לעבר גאסטון)

גאסטון: הילד מוכן.

באלדווין: טוב מאוד. קחו אותו.

(המשרת מסתלק. סיביל נתקפת אימה)

סיביל: מה עכשיו, מה?... הילד. תנו לי את הילד שלי.

באלדווין: הוא כבר איננו כאן.

סיביל: הילד! לאן לוקחים אותו? תחזירו לי את הילד!

(היא מנסה לעבור אל מעבר לבד אבל גאסטון גודר בפניה את הדרך)

סיביל: באלדווין... באלדווין? פנה את הדרך!

באלדווין: קללי אותי, סיביל. אל תרחמי.

סיביל: לאיפה לוקחים אותו?

באלדווין: רחוק ממך.

סיביל: ממני? ממני?! איך אפשר?...

באלדווין: מקום בו יוכל לזכות בחינוך הראוי לשליט.

סיביל: ממני?

באלדווין: אל תדאגי. יגדלו אותך, יכשירו, יחנכו. עוד תהיי גאה בו.

סיביל: מתי אוכל לבקר אותך?

באלדווין: לא תוכלי.

סיביל: לעולם?

באלדווין: אחרי שאמות, העוצר, מי שיהיה עוצר הממלכה, מי שאמנה, הוא יחליט.

סיביל: לא תוכל לעצור אותי, באלדווין. עוד הלילה אצא בעקבותיו.

באלדווין: סיביל...

סיביל: לכל מקום שיובילו אותו אלך. ברגליים יחפות אלך. יכו אותי, יקללו. אלך אחריו.

באלדווין: סיביל שלי, רחמי על שנינו. וותרני.

סיביל: לעולם לא.

באלדווין: איך את מעיזה?! איך פתאום הפכת לאימא נאמנה? מה פתאום הרגליים שלך יחפות? הניקו אותו עבודך! חנקו את הבכי שלו כדי שלא יפריע לך! הושיטו אותו על ידיים מבושמות כדי שתצמידי זוג שפתיים! את לא מכירה אותו בכלל! שנינו יודעים למה זוכים כאן ילדים. אנחנו הילדים האלה!

סיביל: לא אוותר.

באלדווין: אז לא. גאסטון, עצור אותה. סגור אותה בחדר! גם את גי עצרתי. גם אותה!

(גאסטון מוביל אותה בחוזקה החוצה)

סיביל: אתה לוקח אותו ממני כדי שיהיה שלך! שלך! כי לך אין!

אין ולא יהיה! אתה מסריח ממרק פגרים.

(סיביל מוצאת. גאסטון חוזר)

באלדווין: אתה כאן?

גאסטון: אני כאן, אדוני.

(שתיקה)

באלדווין: אני לא רואה, גאסטון. לא ראיתי אותה...

(גאסטון מתקרב אליו ונעמד מולו)

באלדווין: העיניים... ואני כל כך רציתי לחבק אותה! טיפשונת. יש בה גם קצת מהרשעות של האימא שלה... השלב הבא - חושך על פני תהום.

(חשיכה הולכת ויורדת על הבמה)

באלדווין: שיחקתי טוב את התפקיד?

גאסטון: אדוני?

(גאסטון כבר כמעט ונעלם בחשיכה)

באלדווין: אני מודה: נהניתי מול המסכנה. יכולתי לכעוס. למען מה? טובת הממלכה? או איזו הנאה מעוררת שיש עוד משהו חשוב מספיק. חשוב בעיני מי? בעיני? בעיניך? אתה שומע אותי בכלל? אתה שם?...

(גאסטון נעלם בחשיכה. רק פניו של באלדווין עדיין מוארות)

גאסטון: פה, אדוני.

באלדווין: אולי אלה רק המילים שגוררות אותי. מילה תלויה בזנב של קודמתה. המילים - זו הצורה היחידה שנשארת לי. המילים עוד מלהיטות אותי, מפטמות עורקים... אני שומע את עצמי. אני עדיין שומע את עצמי. אני רוצה להיות גאה בי. אתה גאה בי? אתה נמצא פה? מילאתי את התפקיד כמו שחלמת?

(ופניו שוקעות לחשיכה גמורה)

8. מטמורפוזה

(בצד הבמה מארי מניחה בחיפזון על הרצפה חמישה צרורות קטנים. נכנס גאסטון, נראה כמי שזה עתה קם משנתו. אינו מבין את פשר מעשיה הנמרצים של מארי, שמגיבה אליו)

מארי: תראה לי אם הסנדלים שלך קרועות, תביא את הרגל. תראה לי.

גאסטון: אלה צרורות לדרך?

מארי: בשביל הילדים. חיכינו יותר מדי... הסוליה שלך לא תחזיק...

גאסטון: רק עכשיו התעוררתי. אבל אולי עוד לא התעוררתי.

מארי: אתה יכול לצבוט את עצמך. לי כואב גם בחלום. כמה חמורים נוכל לקחת מהאורות? מילה שלך בטח עוד שווה שם משהו, לא? והעיקר שיהיו חמורים שלא נושכים את הרגליים, כי הילדים ירכבו עליו.

גאסטון: מה את עושה, מארי?

מארי: אני עושה. בניגוד אליך – ישן.

גאסטון: עוד לילה. אדים יוצאים מהקירות.

מארי: לא שמעת כלום? מי היה מאמין. האיש על הסף, המוציא והמביא, נעשה עיוור כמו האדון.

גאסטון: מארי!

מארי: החדרים של הגברת סיביל! האדון הבעל גי פרץ לתוכם עם המלווים המוזהבים, מאלה שבאו איתו מצרפת, סילקו את השומרים, לקחו את הגברת ויצאו על סוסים מירושלים. אומרים שהם דוהרים לאשקלון, איפה אשקלון? ... לא משנה. וגם אומרים באורות שהנסיך המשוגע שלך, ריינו? גמר. הרגו את כולם מול מכה. תקעו את הגולגלות על כידונים. איפה זה מכה? ... לא משנה.

(גאסטון שותק. מארי מנסה להבין את תגובתו)

מארי: אני יודעת כמה דברים על האדמה הזאת וכל זה סימן שנהפך דף בספר, לא? למה אתה שותק? ... אם הגברת סיביל, אחותו, לא נשמעת לצו שלו, מאחורי הקיר, באותו בית, מתגלגלת לה החוצה עם בעל התלתלים, כאילו זה רק צחוק, בדיחה של לפנות הבוקר, מי ישמע לו יותר? איזה מהאדונים הגדולים יצמיד ברכיים לרצפה מולו? הוא כבר איננו.

(היא מחווה על הצרורות שהיא מכינה)

- מארי:** זו המסקנה- חמורים. חמורים גאסטון. אפילו חמור אחד! הגיע הזמן לזוז הלאה.
- (נכנס שומר מכוסה מגלגל עגלה שבה נמצא באלדווין. באלדווין נראה חנוט בבדים כגולם כך שרק ראשו בולט. השומר עוצר את העגלה)
- באלדווין:** גאסטון?
- גאסטון:** גם אשתי מארי איתי, אדוני... הפנים שלך טובים.
- באלדווין:** ציפיתי למרה השחורה שתבוא אבל אני צלול לגמרי. כמעט שמח. שמח, תאר לך.
- גאסטון:** היית צריך לשלוח ולהעיר אותי, אדוני. מעליב אותי להיות האחרון לדעת. הגברת סיביל וגי מורדים. הנסיך ריינו מת.
- באלדווין:** ריינו. הוא חזר. הוא לבדו. הצליח לחצות את המדבר. גם לו קראתי, גם לפרא הזה. הבעיר את השולטאן. איזה איש איום ונפלא, מה גאסטון?
- גאסטון:** כן אדוני.
- באלדווין:** כבר שלחתי אליו ולכל הנסיכים לרדת אל אשקלון, להתייצב מול החומות שם ולהטיל על העיר מצור. כי היא מורדת, האחות! היא והבעל הזה שלה! אי אפשר שהשולטאן יראה אותנו עכשיו נושכים אחד את השני.
- גאסטון:** אולי האדונים לא ירצו להטריח את עצמם לשמש ולחולות של אשקלון.
- באלדווין:** אני אטריח את עצמי, אז הם יטריחו את עצמם.
- גאסטון:** במצבך, אדוני?
- באלדווין:** מצבי במצב מצוין. מצבי חי מאוד. הם יבואו. האדונים הכבדים יתייצבו! אני דרשתי!... אתה שומע, גאסטון?
- גאסטון:** אני כאן, אדוני.
- באלדווין:** אבל הילד, יורש העצר, הבן של סיביל, נמצא לבדו בחצר של אדון איבלין. הלילה, אחרי שסיביל פרוחה לה וריינו חזר, נפתחה לה עונת הצייד - האדונים אולי יתייצבו באשקלון, אבל ישלחו רוצחים אל הילד.
- גאסטון:** אני לא מבין...
- באלדווין:** גאסטון המסכן. איך יכולת להחזיר אותי לחיים בחוסר דמיון כזה? עוד תבין. עוד תראה... אבל בינתיים, הילד, אני לא יכול להגן עליו שם. גם ככה הוא צעיר ועדין מידי. אני מבקש שאתה תצא להגן עליו... היית חייל אצל הנסיך ריינו. קצין היית!
- גאסטון:** הייתי.

באלדווין: אתן לך אנשים ופרשים, אודיע לאדון איבלין, והוא ישמח לארח אותך. אתה תסייע לו להעמיד חומה מסביב לילד.

(ופנימה נכנס חייל, מרים שריון בידיו כמזמין את גאסטון ללבוש אותו)

באלדווין: אם יכולתי, הייתי מנשק אותך, גאסטון, כמו ידיד שאף פעם לא זכיתי לו. מסירות שראויה לדמעות תודה...

מארי: דמעות רותחות ממש!

גאסטון: מארי!

(גאסטון מניח לחייל לקרב את השריון אל חזהו. ממשש אותו באצבעותיו)

מארי: אדוני, אנחנו בני אדם פשוטים, אדוני.

באלדווין: זו האשה? עזבי. אגדת האדם הפשוט, האיש הקטן! אני מתעב את הפשוט והקטן הזה!

גאסטון: היא, סלח לה...

מארי: למה שילך? הוא לא אדון. הוא שמן. בשביל אנשים כמונו אני אומרת בדוק אם החמורים קשורים באורווה! לך בין הטיפות, צמצם את עצמך, אני אומרת - צמצם! הוא לא צריך ללכת!

גאסטון: איך את מעיזה מולו!

באלדווין: למה לא? היא רואה את מה שכל הארץ רואה. מה נשאר מהתואר שלי? הוא מידלדל כמו הגוף שלי. גם אני שואל למה לפעול. אם לא בשבילי, אז למען מי? למען הילד שם? העלה הנידף הקטן, מוקף הזוחלים? עזרי לי, גברתי, למצוא תשובה. לעצור את ההתנגשות עם המוסלמים שתבוא? אני לא יודע. אני לא אהיה. אולי בשבילך? בשביל הילדים שלך?

מארי: בשביל הילדים שלי אני אומרת - רוק על הסנטר, בנה לך גיבנת, זיגוג בעיניים, תהיה מג'נון על כל הראש. צמצם, אני אומרת.

באלדווין: אתה צריך להחליט גאסטון... אנשים צריכים לבחור... אני עייף. עכשיו נגמרתי...

(המשרת המכוסה מוציא אותו. החייל עדיין ניצב ליד גאסטון עם השריון)

מארי: או, איזה איש ערמומי. או, איזה נחש של הנפש! ואתה עוד מתגרד מהפח הזה!

גאסטון: פה גדול. גם מול המלך לא יכולת להתאפק? (שתיקה)

מארי: אני מוצפת. נחנקת. יש לי כל כך הרבה מילים שהן סותמות לי את הגרון!

(שתיקה)

גאסטון: אני מצטער... שמעתי אתכם והסתכלתי נדהם שאין לי דעה משלי, מחכה לראות מי ינצח בזירה הזאת שהיא – אני עצמי... בניתי אותו במילים שלי ואני כל כך גאה בו. עכשיו הוא דורש שאעמוד מאחורי המילים האלה ולי אין אומץ לעמוד מאחוריהן?... מה לעשות?... נעשיתי מטומטם לגמרי, מארי.

(שתיקה. מארי נראית כמי שיצאה ממנה הרוח)

מארי: אהיה מטומטמת כפליים אם אגיד לך לבוא איתי, ואחר כך תרגיש עבד של משפחה שצמחה לך, משכיר את עצמך בשביל פרוטה, זוחל בין דרכים ואבק ואדונים שאינך מכבד... אני כבר רואה את המבט הריק שלך. אני לא אגיד עוד מילה. אמרתי הכול. בסטה!

(היא יוצאת.)

התאורה הולכת ומשתנה. החייל מסייע לגאסטון ללבוש את השיריון לגופו)

9. מוות לילי וקריר.

- (גאסטון מסיים את התקנת השריון. החייל תוקע את החרב בנרתיק שעל גבו ויוצא.)
- דמות כהה יושבת בצד הבמה וצוחקת צחוק חנוק. פניה מוארים באחת. זהו ריינו)
- ריינו: תוק, תוק, תוק...
(גאסטון רואה את ריינו. נשמע קול פכפוך של מים ניגרים מבריכת מזרקה)
- גאסטון: אדוני בחצר איבלין?
- ריינו: הכוכבים בהירים. מתיקות התמרים. צלילות הלילה.
- גאסטון: רחוק מאוד מהמבצר שלך בכרק.
- ריינו: ואתה? ראיתי את הפרשים שהתפרסו במבוא. חשבת שהאדון הגדול הגיע, והנה – רק נושא הכלים.
- (שתיקה)
- ריינו: נו, נו, גאסטון, ידיד וותיק. לא תגלה לי למה זכה המקום הזה לנציג של המלך?
- גאסטון: אני עושה מה שעלי לעשות.
- ריינו: מידה של חשאיות, מעידה על חשש. אבל הכול גלוי, לא גאסטון? תן לי לנחש ב"סודיות חשאית": באלדווין שלח אותך להגן על הנצר הקטן. לשמור על חייו התמימים והקצרים באחוזה המנומנמת.
- גאסטון: למה קצרים, אדוני?
- ריינו: למה קצרים, באמת?
- גאסטון: אני כאן והילד מוגן בחדריו בפנים.
- ריינו: מאוחר מידי.
- גאסטון: בכלל לא.
- ריינו: אבל האוויר קריר ובמים גלידי קרח.
- (ריינו שולף פתאום את חרבו ומניח אותה לצידו. גאסטון נרתע ונדרך. קול המים הניגרים בבריכה גובר)
- ריינו: ספר לי גאסטון, איך תעצור את הזמן? איך תעצור אדונים במעופם? איך יכול חובש קשקשים שמנמן, שרגיל לחביתה ולנזלת של ילדים, לעצור תנועה שהוא אפילו לא יכול להבחין בה? גולם!
- (גאסטון מבולבל ומתוח. שולף פתאום את חרבו שלו. ריינו פורץ בצחוק)
- ריינו: נו, נו. נגד מי אתה מחדד סכינים פה? נגדי? אולי נגד המים הזורמים שם?
- גאסטון: מים של מזרקה בלילה? לא צריך לעורר פחדים.

ריינו : ואולי, למשל, יש אדונים שכבר טורחים מעל לילד הקטן?
אולי הם רוחצים בבריכה עד לעצם את הנצר החיור? מה
דעתך, גאסטון?

(גאסטון מאזין בחוסר נוחיות לקול פכפוך המים)

גאסטון : הילד משחק בחדר שלו. אין צורך להבהיל.

ריינו : ואולי האדונים, כנף הבגד שלהם כבר מופשלת כדי לא
להירטב במי קרח? אולי תמצא שם את איבלין, האחראי
על הילד, המורה. אולי אפילו את שליחה של סיביל,
האימא עצמה, המורדת. לא תלך לראות?

(גאסטון מתוח. אבל אינו נע)

ריינו : איזו כנופיה. יהירות, צדקנות וקנאות. האמן לי. רק אגו.
אגו- הפרופיל של ההיסטוריה. כמה עצוב. הילד לא יוכל
להימלט. הכוכבים יקפאו בעיניו, חיורים.

גאסטון : אלה רק טיפות. מים נופלים.

ריינו : כן? תשמע טוב. לפעמים הם אפילו דוחפים את הראש
מתחת למים, אבל מעט. הם לא רוצים שהמוות הקטן
ייזקף לחובתם. לא, זהו גופו החלש של הילד המסכן.
קדח מחוס ומת. צל חולף שמת בדמי ימיו. פרחים ליורש
העצר! שמע את הפכפוך הנחנק... הילד רועד. הנשמה
פורחת ממנו. למה אתה תקוע כאן איתי? למה גאסטון?

(גאסטון קסם על רגליו בחרדה. אינו בטוח במה שאוזניו שומעות ואינו מצליח
להחליט מה עליו לעשות)

ריינו : גאס, גאס, גאס, גאסטון. יכולת לעצור אותם עם
הפרשים שלך, אבל הנחת לקשקוש שלי לבלום אותך.
יכולת להתערב אבל שקעת תחתיך. רצית לרגע לשנות
את העולם, ובסוף אתה עומד תוהה מול פכפוך מים. מול
בועות מתפוגגות. לא יודע מה יש שם, אם יש שם. חשבת
שתוכל ללוש את החומר עצמו? אני החומר. אני הסיבה
מאחורי הטיפות. רצית ללוש אותי? לוש אותי, גאס, גאס,
גאס. גאס... אתה משעמם אותי!

(והוא נפנה באחת ומסתלק. גאסטון נותר נטוע במקומו)

10. מול אשקלון. הראש. השפתיים.

(ראשו של באלדווין צף מתוך החשיכה, מוחזק על ידי מדף של לוח עץ מתחת לסנטרו. שאר גופו אינו נראה, עיניו עיוורות. גאסטון מסתובב אל המלך, מותש)

באלדווין: הגעת לאשקלון, גאסטון? אתה כאן?
(גאסטון אינו ממהר להגיב)

באלדווין: או שאין כאן איש, או שהחדשות רעות.

גאסטון: הגעתי לשם באיחור, אדוני.

באלדווין: לשם? לאיפה? אני לא שומע...

גאסטון: אל הילד. אל יורש העצר. הוא חלש מדי, אדוני. הגוף שלו רך... הוא לא יחזיק מעמד.

באלדווין: עד כדי כך?

גאסטון: הוורידים שלו בולטים מתחת לעור העדין. הוא רועד לכל משב רוח.

באלדווין: קיוויתי שיתחזק.

גאסטון: הצללים מפחידים אותו, מתעתעים בו. הוא בוכה ללא סיבה.

באלדווין: בוכה?

גאסטון: הוא לא מבין מה שמול עיניו. הוא הולך לאיבוד בחצר סגורה.

באלדווין: אלה העובדות?

גאסטון: כמו שראיתי אותן, אדוני.

באלדווין: כמו שתמיד תיארת אותן לפני?

גאסטון: כן, אדוני.

(שתיקה)

באלדווין: ואולי ראית שם גם את האדון משאטיון?

גאסטון: לא.

באלדווין: כי הוא כאן להטיל מצור על סיביל, המורדת שלי. הוא וכל האדונים. גם ריימונד, גם... לא ראית איש מהם מסובב את הילד בעין עקומה? הגוף שלו רך, אמרת?

גאסטון: שרירים רופסים, חסר עתיד.

באלדווין: זו כל האמת?

גאסטון: אני מבקש, אדוני. אל תטיל ספק בנאמנות שלי.

(באלדווין צוחק. ראשו מוטה הצידה בזווית שכמעט ואינה אפשרית)

באלדווין: אם אטיל בך ספק, לא אוכל לראות יותר כלום מהבור האטום שלי. אבל נשארה לי ההנאה של האירוניה, זה שלי. לגמרי שלי. כי עכשיו, אם הילד נגמר, צריך לחזור אל האימא, אל סיביל. איזה מחזה. איזו עליבות... העולם מתהפך ואני תקוע בדומסטיקה משפחתית... היא כבר באה? היא והגי שלה? איפה הם? אפריח פרחים, אתקע נאד לכבודם... בינינו? אני אפילו לא יודע אם אני נושם או מפליץ.

גאסטון: שמעתי שנקבעה איתם פגישה מחוץ לחומות אשקלון.
באלדווין: עוד מעט. כאן. אבל כל האדונים המשתוללים התייצבו לצידי, ראית? למעוך אותה! אני יכול תוק, תוק תוק, מה גאסטון?

גאסטון: שליחה.

באלדווין: אני יכול להרוג אותם. היא וגי. כאן לפני. להציף את המעמד בדם...

(והוא משמיע פתאום קרקור של תרנגול. גאסטון נבהל)

באלדווין: תרנגול, לא? אנשים אוכלים ביצים.

גאסטון: אדוני?

באלדווין: אני טוב היום. השמש שוקעת בים.

גאסטון: בים...

באלדווין: אתה, מי אתה?

(שתיקה)

גאסטון: אני גאסטון.

(ובאלדווין פורץ בצחוק.)

גאסטון מבחין באנשים המתקרבים מבחוץ, מתמתח ברשמיות)

גאסטון: הגברת סיביל והאדון גי דה לוזיניאן.

11. מול אשקלון. האירוניה.

- (נכנסים סיביל וגי. סיביל נוטפת תכשיטים. חלק משמלתה עשוי משערות אדם. גי הדור כהרגלו. מראהו של באלדווין מרתיע אותם)
- סיביל:** הוא... הוא קרא לי... הוא שומע?
- גאסטון:** כן, גברתי.
(שתיקה)
- סיביל:** הוא הטיל עלי מצור. הוא זה שצריך לפנות אלי... הוא חי בכלל?
- באלדווין:** את נראית נפלא, סיביל.
- סיביל:** הוא רואה?... זה מה שנשאר ממך, באלדווין?
- באלדווין:** הראש. הפה. ומצער מאוד כי הייתי צריך ברכיים כדי לכרוע מולך ולברך אותך.
- סיביל:** אתה צוחק ממני?
- באלדווין:** הצחוק. אפשר להתגלגל ממנו. אפשר לגלגל גם את הראש שלי. תוק תוק תוק.
- סיביל:** רק שתדע. לא סבלנו, אם זה מה שרצית. התעקשנו ליהנות. הכנתי שמלה מהתלתלים של גי, והוא אפילו ארגן באשקלון לילות ריקודים לסייסים. רקדנו. שתינו. סירבנו להיכנע ואנחנו מסרבים גם עכשיו.
- באלדווין:** אמיץ מאוד. השולטאן עוקב אחרי הארץ הזו ומה הוא רואה? ריקודים. רקוד לפני, גי. הוא כאן? שירקוד. שישיר.
- גי:** יסלח לי המלך, אבל העיוור לא יכול ליהנות מגמישות התנועות של הרקדן. ואם יורשה לי, גם הפיקח הוא עיוור אם לבו אטום ליופי.
- באלדווין:** דברים כדרבנות. אני מתנצל ואני שוב על ברכיי. ראש מורכן, עיניים עיוורות, כפי שגם מחייבת האירוניה שממנה אני מנסה להימלט.
- סיביל:** אני לא יודעת על מה אתם מדברים כאן.
- באלדווין:** ילדה שלי. כל כך אני רוצה לנשק אותך, להריח את הוורדים בשערות שלך. הן עוד רכות כל כך? אני מתגעגע אלייך! התגעגתי... ואתם יצאתם נגדי!
- סיביל:** בגללך! אתה אשם! ובכיתי לא מעט, רק שתדע.
- באלדווין:** יהיה לך עוד על מה לבכות, סיביל שלי, עוד מחכה לך המאמץ הגדול ביותר של אימא.

- סיביל:** למה אתה מפחיד אותי?
- באלדווין:** זה הילד. הילד ימות. הוא לא יכול לחיות.
- סיביל:** איזה ילד?
- באלדווין:** שלך.
- סיביל:** למה? ... אתה זה שלקחת אותו ממני, לגדל אותו, להרחיק אותו...
- באלדווין:** הוא לא יחזיק מעמד. גם אם היה מתחזק בגוף, הוא לא היה נמלט מכל אלה שחורשים נגדו.
- סיביל:** מי חורש?
- באלדווין:** התמימות הזאת! כל מי שעומד מחוץ לאוהל הזה. האדונים המוחלטים, בעלי הדעה החותכת, קבלני העתיד, חייכני ביטחון שעושים למען הנצח ולא למען עצמם, נבלים מהירים. האספסוף הזה!
- סיביל:** מה להם ולילד? ... הצל אותו!
- באלדווין:** אני לא יכול. בגללך.
- סיביל:** בגללי?
- באלדווין:** הנה האירוניה, סיביל שלי. הנה הכישלון שלי, המחלה שלי, שלי, סלחי לי, הם רוצים להמליך אותך ואת הגי שלך על פני הילד...
- סיביל:** אבל הילד הוא היורש ... בעצמך ...
- באלדווין:** לפי החוק, אחרי שאני והילד נמות, התואר יחזור אליך. לפי החוק אתם תהיו מלכי ירושלים! הנה ככה תמלכי - רגליך דורכות על פני הבן שחלה, שהשתעל, שנדקר, או הורעל, מתהפך בקברו. ומי שיוביל אותך להכתרה ויריע יהיה השושבין הנמרץ כל כך, האדון ריינו...
- (הוא מחרחר ומתעשת)
- באלדווין:** סלחו לי, אבל האדונים בחרו בכם לא בגלל המעלות שלכם, אלא בגלל היעדרן.
- גי:** העלבונות מיותרים, אדוני. הניסיון שצברנו מולך, לימד אותנו הרבה.
- באלדווין:** בחרו אתכם כי אפשר ללוש אתכם כמו חומר רך של נהרות, להוביל אתכם לטירוף שאין כמוהו מבלי שתדעו ולא תוכלו להיחלץ ממנו. כי כמו חומר שמתייבש לא תוכלו לעצור אלא רק להתבקע ולהתפורר... איך הכעס הזה מושך אותי בלשון, מפריח דימויים, חונק אותי! ואני רציתי לחבק אתכם. להגן עליכם!
- (באלדווין שוב מחרחר)

גי: המלך במלוא חושיו?
(באלדווין מתעשת במאמץ)

באלדווין: אם המלך היה בריא בגוף כמו בנפש, הוא היה יריב ובן ברית ראוי לשולטאן עצמו, אבל אני לא...
(ושוב הוא משתק באפס כוח)

גאסטון: אדוני?
באלדווין: אני עוד פה. פה... זו הרוח, הברושים בחוץ? תוק תוק תוק. סיביל שלי, שמעי לי, גם גי עוד כאן?
גי: מתוח וגמיש מתמיד.

באלדווין: נו!... אנשים יכולים לשנות את עצמם. אני התהפכתי. הנה, אפילו המשרת שלי, גאסטון, אולי יהיה סופר, תארו לכם. נסו מעט רצינות, ילדה שלי. אל תמהרו. תמיד תציצו מאחורי הבדים.

סיביל: התכריכים?
(ראשו של באלדווין נשמט)

גאסטון: אדוני?
באלדווין: כאן. כאן. אני לא מוותר. אל תתפתו למלחמה, אני מתחנן... סרבו לה, כי היא כבר התחילה. בגלל זה הופכים אתכם למלכי ירושלים... תוק, תוק, תוק...
(שוב ראשו של באלדווין מוטה על הצד)

סיביל: הוא עוד חי?
באלדווין: שמחה... שמחה...
סיביל: מה הוא אומר?
באלדווין: הלשון...

גי: אני חושב שמן הראוי לשעשע אותו מעט. נרקוד?
(סיביל בוהה עוד רגע בבאלדווין ואז נעתרת לידו המושטת של גי. הם מתייצבים לריקוד. מוזיקה נשמעת והם רוקדים מול באלדווין. הם מסיימים וקדים מול באלדווין שאינו מגיב. קיפאון)

סיביל: אני ארגיש בטוחה יותר מאחורי החומות של אשקלון. המצור נמשך עד שמישהו יחליט איך צריך לסיים אותו.
(היא וגי נפנים לצאת, אבל חילופי הדברים הבאים עוצרים אותם. הם נשארים, מציצים מהצד. במקביל אפשר גם להבחין בדמות כהה בצד שני של הבמה. זהו ריינו)

גאסטון: אדוני?
באלדווין: מי אתה?
(שתיקה נשמע גרגור של צחוק מגרונו של באלדווין)

גאסטון: לרגע נבהלתי.

באלדווין: מי אני?
(שתיקה)

גאסטון: מלך ירושלים.

באלדווין: אתה צוחק ממני?

גאסטון: לא, אדוני.

באלדווין: איך אדע שאתה מדבר אמת?
(שתיקה)

באלדווין: אתה לא יכול להוכיח שאני - אני?

גאסטון: לא אדוני. אני לא יכול להוכיח כלום.

באלדווין: בעיה.

גאסטון: כן, אדוני.
(שתיקה. שוב צחוק מחרחר של באלדווין)

באלדווין: טורחים, מתפתלים, ובסוף רוקדים לך... נו! אז מה עשינו? מה היה כל המאמץ הזה?... תספר עלי, גאסטון?
(שתיקה)

באלדווין: שלא אעלם, טוב? עכשיו אני בידיים שלך.

גאסטון: כן אדוני.

באלדווין: אל תבכה.

גאסטון: אני לא בוכה.

באלדווין: זה טוב.

גאסטון: טוב.

באלדווין: מי אני?
(שתיקה)

באלדווין: איך יוצאים? אני לא יודע איך יוצאים...
(שתיקה)

באלדווין: רק השפה עוד נשארה לי. השפתיים. הלשון. הלשון... מי אתה?

(ראשו מוטה הצידה והוא גועה. ריינו קם ממקומו. מסיר את הגלימה שעליו, ובוחר את המקום כבמאי. גאסטון ממשיך לנסות לפנות אל באלדווין)

גאסטון: אדוני?
(געייה)

גאסטון: אני גאסטון.
(געייה)

גאסטון: אני יכול להמשיך לספר לך. להשאיר אותך בתמונה, אדוני?
(ריינו מתקרב)

ריינו: גם אני אהבתי אותו.

גאסטון : הוא עוד רוצה לשמוע. הוא רוצה לדעת...
(והוא נובח ככלב. באלדווין אינו מגיב. הוא מקרקר כתרנגול. באלדווין אינו מגיב)

גאסטון : ביצים. אנשים אוכלים ביצים, אדוני.
ריינו : מה שהוא היה, או שלא היה, יש לך חלק ממנו. אתה צריך להיות גאה!

גאסטון : הוא עוד איתנו. הוא רוצה לשמוע... אדוני? ביצים. הרוח. השמש בים...
(והוא שוב נובח כלפי ראשו של באלדווין)

12. בשורות חגיגיות.

- (סיביל וגי מתקרבים. ריינו נפנה אליהם, מחווה לעבר גאסטון שליד באלדווין)
- ריינו:** הטמטום שבעקבות הצער. תמונת היגון, רבותי. זו ההזדמנות שבה כדאי להפגין את רגשותיכם.
- גי:** צער?
- ריינו:** יותר אולי - הרהור פנימי.
- סיביל:** כי אני כן מרגישה רגשות. הוא היה אחי.
- ריינו:** בדיוק.
- גי:** כולנו בני אדם.
- ריינו:** אז כדאי, אם יש צופים, שגם הם יתרשמו מהגורם האנושי. (שתיקה מכובדת. גאסטון מדבר אל ראשו של באלדווין, מציג את הנוכחים)
- גאסטון:** הנסיכה סיביל ובעלה גי, אדוני. האדון ריינו.
- סיביל:** אף פעם לא הבנתי מה התפקיד של היצור המקופל הזה.
- ריינו:** הוא המשרת ונושא הכלים.
- סיביל:** הוא משוגע?
- ריינו:** הוא ממשיך לתאר את העולם באזני אדונו. הוא מסור מאוד. אבל הניחו לו, טקס ההכתרה שלכם חשוב יותר.
- סיביל:** ההכתרה!
- ריינו:** אם לא בפועל, אז לפי הזכות, גברתי, אדוני. אתם מלכי ירושלים.
- (והוא קד באופן מסוגנן לפני השניים)
- סיביל:** אז זה נכון. נורא מרגש...
- גי:** אפילו מפחיד.
- סיביל:** אז זה הרגע שאני כבר יכולה להיות אני?
- ריינו:** למה הכוונה, גברתי ב"אני"?
- סיביל:** אני לא יודעת. אבל זה הזמן לגלות, לא? אני כל כך שמחה. אנחנו יכולים לעשות מה שאנחנו רוצים.
- ריינו:** במגבלות מסוימים...
- גי:** שאנחנו קובעים אותן.
- ריינו:** אכן, אדוני,
- (גי ניגש אל גאסטון ובוועט באחוריו. גאסטון משתטח על הרצפה)
- ריינו:** הייתי מתאפק לגבי החירויות המיוחדות שלכם עד אחרי ההכתרה בירושלים.

סיביל: עכשיו נוכל לחדור לתוך הבשר עצמו. לתוך העורקים, הגרונות של הדברים.

ריינו: איזה דברים, גברתי?

סיביל: אני לא יודעת. לתוך הדברים עצמם. לראות איך הם נראים מבפנים. באמת.

(היא נושכת את ידו של גי. הוא מזדעזע מהכאב, אבל נשאר "אבירי")

גי: הגברת אשתי המלכה.

סיביל: אהובי המלך.

(ושניהם יוצאים. שתיקה. ריינו פונה אל גאסטון שעדיין שרוע על הרצפה)

ריינו: איך תתאר באזני המלך את המעבר הזה של הכתר? תרחיב ותפרט בפרטים או שתנסה לפרש ולקצר? אולי תשתמש בבחילה כדי ליצור את הרושם הראוי? או שתבחר בצמצום של הדימוי, כמו למשל השתברות קרני האור בתכשיטי הזהב המופרזים של הגברת? או שתבחר בדרך המניפולציה הרגשנית - כמה מהר נעלם מעיניהם המלך האחד, או שתעמיק לפסיכולוגיה - לאיפה דחקו את הילד שמת כדי שידרכו עליו בדרכם למעלה? אבל אני מציע לך להדגיש דווקא את התמימות, כי כשיגיעו אל חומת הדם, כשיצטרכו לבלוע את הקיבה הקרועה שלהם עצמם, הם ירגישו שרומם. איפה הפרפרים, השנצים והריקודים שהובטחו? התמימות, גאסטון. אני רוצה שתדע, כדי שתוכל לספר לפחות על איש אחד, שידע על חומת הדם ובחר בה, כי רק ככה, בדם ובברזל אפשר להגן על הארץ הזאת. כתוב גם עלי, גאסטון. אפילו כהערת שוליים לדמותו של המלך. אתכבד גם כשוליים של איש גדול באמת.

(והוא עוזר לגאסטון להתיישב ליד ראשו של המלך. גאסטון מדבר אל הראש)

גאסטון: עכשיו נצטרך להתרגל לצמצם, אדוני. לתמצת.

13. האבחנה הקלינית לא רלוונטית.

(מהצד מתקרבת מארי, אינה בטוחה למראה עיניה. גאסטון מדבר אל הראש)

גאסטון: והנה שוב חוזרת אשתי הטובה, מארי. היא עדיין יפה, אדוני.

מארי: אל מי אתה מדבר?

גאסטון: אל האדון.

מארי: אבל הוא כבר לא...

גאסטון: אוזניו פתוחות. עכשיו טקסי הכתרה בירושלים... הוא שומע הכול.

מארי: גאסטון...

גאסטון: את רואה? אני ממשיך. הוא מוכרח לדעת מה מתרחש. (שתיקה)

מארי: זה הצער? התסכול?... מה זה?

גאסטון: טיפ טיפ טף - הגשם במרזבים. (שתיקה)

מארי: צריך להסתלק מכאן, גאסטון. לא ישלמו לך יותר. ישחירו אותך כמו אותו. יתנקמו בך. ילעגו. אף אחד לא יעיז לשכור אותך יותר. אתה צרות. אתה תקוע.

(שתיקה)

מארי: אתה מספר לו הכול?

(שתיקה)

גאסטון: לא.

מארי: אתה מרגיז אותי!

(אבל היא מלטפת בעדינות את פניו, נשארת ישובה)

מארי: אתה טוב בסיפורים. לפחות זה. אם הוא קנה את הסיפורים שלך...

(שומר מכוסה מעביר בד ומסתיר את באלדווין וגאסטון)

14. כפתורים, שרוכים, מחטים.

(נכנסת בחיפזון סיביל שלבושה נעשה מופרז לגמרי. רכיב שערותיו של גי השתלט עליו והתכשיטים שרבו גם הם מתיזים אור מסביב. סיביל מחזיקה בכלי תפירה ומדברת בקוצר רוח אל מארי)

סיביל: כפתורים, שרוכים, סרטים, מחטים, למה לא ימציאו איזה זויץ' כזה שמושכים וסוגרים וגמרנו? סוזט! לילי! לילי!... אין פה אף אחד? מי את?

(מארי אחרי השתהות קצרה, נוטלת מידה את כלי התפירה וסרטים)

סיביל: למה אין אף אחד? אני קוראת להן ואני שומעת את ההד באוויר. מי את?

(מארי רוכנת ליד שמלתה ומייד מתחילה להכליב אותה)

מארי: הם... הם הסתלקו גברתי...

סיביל: פתאום אני שומעת את הברושים, את הרוח, אף פעם לא שמתי אליהם לב...

(נשמע קרקור התרנגול)

סיביל: והאיש הזה! אני לא יודעת כבר להבחין מתי הקרקור הוא אמיתי או לא, עם הראש הנורא שם שאני לא יודעת אפילו מה זה. יותר מידי אני לא יודעת. כולם יצאו לצפון, האורות ריקות, משרתים מתחמקים מאחורי הדלתות, תדאגי שיראו את הדוגמא בשוליים. סוזט, איזו חוצפה! יודעת מה אמרה לי? שאת הדוגמא הזאת גזרו מהבדים של הילד, כשעוד היה תינוק, הילד שלי, שמת, שאני אשמה. כל כך כעסתי! אני עוד מרגישה את העור הרך רך שלו בשפתיים שלי. רציתי להעניש אותה, אבל היא איננה ואין חיילים, ואומרים מלחמה, אבל אף אחד לא אומר לי כלום, את חושבת שאני שמנה מידי? ואולי מסוכן לנו כאן?

מארי: מסוכן מאוד. כבר מאוחר מידי.

סיביל: למה, מה עשיתי?

מארי: שום דבר, גברתי. העולם מתנהל גם אם את לא מתערבת בו.

סיביל: מה אני צריכה לעשות? למה אני לבד? אולי תבקשי מהמשרת ההוא? הוא בטח יודע מה קורה. הוא ממשיך לדבר אל באלדווין. אני זכאית לתשובות, לא?

מארי: כן, גברתי.

(מארי מסיטה את הבד שמאחור ובאור השונה מאוד נראה ראשו של באלווין צף על גבי מדף כשפיו פעור. מארי יוצאת)

15. הקרב בקרני חיטים.

(אין איש מלבד ראשו של באלדווין. סיביל נרתעת בפחד למראה היוצא דופן)

סיביל: זה לא אמיתי... באלדווין? ... אתה שומע אותי?

(שתיקה)

סיביל: אתה לא חי...

(שתיקה)

סיביל: אני יודעת שאתה לא יכול להיות כאן... אבל האיש ההוא בכל זאת מדבר אליך... אתה חסר לי, באלדווין שלי... אני לא יודעת כלום. גי יצא דחוף לצפון, וכל האדונים בארץ התאספו שם, וזה קשה לגי, כי הוא כל הזמן חושש שלא מכבדים אותו, ומאז כולם בירושלים נוזלים דרך הסדקים ונעלמים... אתה צועק, באלדווין? זו צעקה, הפה שלך?

(נכנס גאסטון מוציא מתוך קופסא חמישה זוגות של סנדלים קטנים ומניחם בשורה בצד הבמה. הוא מהסס לרגע ונבוך למראה סיביל. קד לעומתה)

סיביל: מאוד לא נוח לי. שכחתי את השם שלך...

גאסטון: זה לא חשוב, גברתי.

סיביל: והשמלה שלי אפילו לא מוכנה...

גאסטון: מוכנה למה, גברתי?

(סיביל לא משיבה, מבולבלת. נכנסת מארי ומניחה בחיפזון צרורות ליד הסנדלים)

מארי: ספר לה. אל תסתיר.

סיביל: מה? מה? אל תפחידו אותי. אני לא יודעת כלום...

מארי: נו, ספר!

גאסטון: דמייני את בעלך גי באוהל שלו, בשעת השקיעה, בגבעות מעל לכינרת. שקיעה מעוררת אימה, גברתי, כי מסביב עד לים הגליל, מכל העברים, נמצא השולטאן. אי אפשר לראות את הצבא הגדול, אולי אלה הכתמים הכהים? אולי אלה הנקודות המטושטשות באדי החום של השמש? אולי זו טעות. אולי רק הרהור, רק נוף של פחדים. אבל בעלך והאדונים המזיעים יודעים שהכתמים ינועו בסוף. הם יבואו מהדרום והם יבואו מהמזרח ואי אפשר יהיה לעצור אותם. תני ללילה לרדת עליהם, גברתי.

סיביל: כן, כן, אני שומעת.

גאסטון: בתוך האוהל וכוח קשה בין האדונים שלנו - אם להישאר בקרני חיטים ליד מעיין המים, או לפרוץ ולרדת עד לים הכינרת. את מכירה את האדונים הכבדים האלה, אבל

לא היית מזהה אותם, כי העור שלהם חרוץ משמש ורוח, והעיניים לוחטות צורבות מחוסר שינה ומלחי גוף. וסרחון ועייפות, ובאמצע בעלך, מנער את שערות הזהב שלו.

(וגאסטון מחווה בידו את תנועתו השגורה של גי)

סיביל: כן ככה, בדיוק ככה.

גאסטון: מנסה לשוות לעצמו חשיבות, מנסה לשכנע את עצמו כי באמת הוא המפקד העליון, דמייני אותו גברתי...

סיביל: הוא נורא רוצה. הוא משתדל...

גאסטון: אבל הבטן מתכווצת, כי הוא לא בטוח בין הגברים הלוחמים האלה. והוא מנסה להרים את הסנטר כי ככה הקלסתר שלו נדמה לו החלטי יותר, והוא נושם מחדש כשנופלת החלטה לא לעזוב את המים. ככה דרש אפילו האדון ריינו, האיש שההתקפות הפרועות שלו הטריפו את השולטאן. אז אם גם איש מאיים כל כך מציע זהירות כזו ליד המים, הכול במקומו וגי נרגע מעט. הוא שמח. הוא מאשר את ההחלטה לא לזוז כאילו הייתה שלו, מתוך כבוד לנאספים. כבוד ורצון לרצות. הוא מחייך. גם הוא גבר בין גברים.

סיביל: החיוך שלו. הלב נמס.

גאסטון: האיטיות שלו לא נבקעה. הצרצרים שוב נשמעים משעממים על הגבעות. אנשים ישנים מקופלים מסביב, אבל באמצע הלילה בא אל האוהל מפקד המסדר הטמפלרי.

סיביל: מי? מי זה? אני לא זוכרת...

גאסטון: אל תתאמצו, גברתי. עוד גבר אמיץ שפעם הכרת ושכחת. וגי שכבר נרגע ונרדם כאבן בפה פתוח, מתעורר, מי בא? למה? ושומע מהאדון שכל הזהירות ליד המים לא נועדה אלא כדי להשפיל אותו ולצייר אותו ברבים כפחדן. מי שאינו מוכשר לתפקיד. זיוף. קליפה ללא דמות. לא גבר. וגי שוב מתכווץ מותש, הלב דופק מתוך עלבון ובחיפזון הזה של עייפות ותחושת השפלה הוא משנה את דעתו.

סיביל: הוא לא יכול לחשוב בלחץ כזה, גי המסכן... הוא לא מתאים...

גאסטון: ולפנות הבוקר, עדיין כוכבים, ניתנת ההוראה, והאדונים האחרים נדהמים, אבל מאוחר מידי לעצור ולהתווכח, בין החיילים שכבר קוראים להם לדגלים שלהם, והמהומה של כריכת רצועות לשריון ונחרות סוסים, ומשתיינים בכל צד, וחלק לא מספיקים לשתות, ומשהו מבוהל ועצבני מתפשט על כל הטור הגדול שמתחיל לרדת בוואדי בין הגבעות. האם את יכולה לדמיין את התמונה, גברתי? המלכודת נסגרה.

(ובד הפרוש לרוחה הבמה מתחיל לנוע. המשרתים נמצאים מאחוריו מניעים אותו כתבליט המגיב לסיפור המתפתח של גאסטון. שיני אנשים ננעצות בו, ומתחזקת התחושה של אירועים אלימים מאחור)

גאסטון: השולטאן מתקיף את הטור הזוחל בוואדי אל הכינרת. מתקיף מכל העברים, מעל לגבעות, קדימה ואחורה. חיצים, אבנים ואת הקוצים על הגבעות הוא מבעיר והאש יורדת למטה ושורפת, ואנשים נחנקים בעשן, והשמש, המציאי לך שמש, גברתי. שמש מועכת כל מה שמתחתיה, כל סלע מתרומם מתחת והכינרת נעשית מעורפלת מזיעה. כנסי לתוך השריון הרוחח של בעלך, גברתי. אל כובד האברים הנורא, והעליבות והקטנוניות שמכבידים עוד ועוד, כנסי אל הבושה שלו שקשה יותר מהכול- שכזה הוא. שככה הוא. אכזבה מעצמו, למה? למה?

סיביל: אל תמשיך. רחמים... גלה רחמים...

גאסטון: אחרי יומיים של קרב, הנשימה שלו מחרחרת, הקול שלו חרוך, הדם נדבק מתחת לגלי זבובים שמנים, הזיעה מעוורת כל הזמן בעיניים והעולם נראה תופת, ועדיף למות, רק לסיים עם כל זה, ומה הכתמים האלה מול העיניים ומים, מים, רק לשתות, לחיות או למות, הדעה נטרפת... את עוד נושמת גברתי?

(ושקט משתרר מתחת הבד שוקע על הגופות שמתחת. שיניים נושכות את הבד)

גאסטון: רק אדון טבריה נמלט עם פרשי הברזל שלו. מי שלא נהרג, נלכד בידי השולטאן.

סיביל: וגי?

גאסטון: גם הוא, גם האדון ריינו ועוד מהאדונים שלנו נלקחו שבויים אל האוהל שלו. השולטאן השקה את האדונים העייפים מי קרח מהר החרמון. בעצמו הגיש להם ספל לפה...

סיביל: גם לגי?

גאסטון: גם לו. רק לאדון ריינו משאטיון לא הגיש מים.

סיביל: לא?

גאסטון: זה האיש שהעכיר את חייו של השולטאן, בתשוקה המדמדמת שלו לנשוך עוד ועוד ועוד, והמוסלמי המנצח שלף את החרב העגולה ו - אחת! התיז את ראשו.

(השיניים שלפתו את הבד נעלמות. נשמע קול גלגול של ראש)

גאסטון: תוק תוק תוק.

(סיביל המומה. תכשיטיה רועדים והאור יורד בהדרגה. מארי קושרת הצרורות בצד הבמה)

- מארי:** נכון שהוא מספר יפה? אני מתרגשת כאילו אני שם.
- סיביל:** ומה עכשיו?
- גאסטון:** אני לא יודע גברתי. השולטאן מתקדם לכאן. הוא כבר בדרך לירושלים.
- (גאסטון נפנה אל מארי לסייע לה בהכנת הצרורות)
- סיביל:** אז מה הפירוש, אדוני. אני מתחננת. מה הפירוש?
- גאסטון:** זה הסוף.
- סיביל:** ואתם? מה אתם?
- מארי:** אנחנו עוזבים, גברתי, יש לנו חמישה ילדים. אנחנו צריכים לדאוג להם.
- סיביל:** וזה סוף הסיפור?
- מארי:** זה לא העניין שלנו יותר.
- סיביל:** אבל לא היית שם, בקרני חיטים, אדוני. אתה לא יודע מה קרה שם.
- גאסטון:** לא הייתי שם.
- מארי:** אבל איזה מתח!
- (גאסטון לוקח את הקופסא שהביא בה את הסנדלים ומציב אותה ליד ראשו של באלווין)
- סיביל:** ואני? אולי אבוא איתכם?
- מארי:** זה לא יתאים. בכלל לא. אנחנו בדרכים.
- (גאסטון לוקח את ראשו של באלדווין ומכניס אותו לקופסא)
- סיביל:** אתה לוקח את באלדווין שלי?
- גאסטון:** הוא שלי.
- מארי:** גאסטון יספר את הסיפור שלו ואנחנו נגבה כסף. מין מופע קטן כזה. אם הסיפור יעלה יפה ישלמו לנו. איזה יופי הוא מספר? המלך בעצמו, האדון אחיד, לימד אותו. בהופעה נראה לצופים את הראש שלו. הוא כמעט אמיתי לא? יש מתח. יש בכי. יש כל מה שצריך.
- גאסטון:** זה רק סיפור.
- מארי:** העיקר שישלמו.
- (הם נוטלים את הצרורות ואת הקופסא ויוצאים. מארי נותרת בצד הבמה הריקה, ממוללת את תכשיטיה, והאור שזורד מתיז את הניצוצות עד שהחשיכה מלאה)

- סוף -